ČÁST REDAKČNÍ
EDITORIAL SECTION

POKROK

DNE 24. BŘEZNA, 1920.

V oznamování výsledek platí
Zkuste "POKROK" nejdříve!

In Advertisment Results Count
Try "POKROK" First.

PRAVDA O ZKÁZE CARSKÉ RODINY.

ZDÁ SE býti nad pochybnost prokázanou věcí, že bývalý ruský car Mikuláš a celá jeho rodina byli zavražděni, avšak o způsobu jejich popravy panuje velké množství versí, tak že nelze s určitostí říci, která z nich zakládá se na pravdě. Sborník Pictoral Review přináší vylíčení o posledních okamžicích carské rodiny z péra kněžny Olgy Palejové, vdovy po velkoknížeti Pavlovi, strýci usmrceného cara ruského, která právě pro své mimořádné postavení u carského dvora se životem bývalého cara a jeho rodiny byla lépe seznámena než kdokoliv jiný. —

Přinesli jsme jiné verse o skonu bývalého ruského cara a jako doplněk k nim přinášíme i toto zajímavé líčení. Kněžna Palejová byla bolševiky vězněna a po několikaměsíčním věznění a strašném utrpení podařilo se jí uniknouti do Finska, kde zůstala až do léta minulého roku. V té době byl na živu ještě její manžel a činěny byly pokusy o jeho zachránění. Tyto pokusy ale neměly žádoucího výsledku. Velkokníže Pavel byl zabit. Velkokněžna Palejová o tragedii v Jekatěrinburgu vypravuje následující:

Od té chvíle, kdy velkokníže a já byli jsme zatčeni, měli jsme příležitost zjistiti z první ruky informace ohledně skutečného osudu bývalého cara, o čemž tolik neautentických zpráv bylo podáno. Zde je skutečná pravda, pověděná americké veřejnosti poprvé. Velice vážné pověsti byly o osudu cara šířeny již od té doby, co dopraven byl do Tobolska, a všechny z nich poukazovaly na skutečnost, že jeho smrt je jenom otázkou několika týdnů, ba i dní, a že pro ni bylo již učiněno opatření. Avšak Kerenského vláda nalézala se dosud při moci a stále jsme doufali, že Kerenský se sám nepropůjčí k přímé vraždě.

Měli jsme za to v té době, že nejhorší věcí, která bývalého panovníka mohla by potkat, bylo by provedení nad ním veřejného soudu. Všichni jsme věděli, že výsledek takového soudu byl by smutný, poněvadž veřejné mínění bylo proti bývalému monarchovi, který stále činěn byl zodpovědným za hříchy jiných lidí. Nepochybně největším jeho zločinem a zajisté největší jeho chybou byla jeho slabost vůči jeho manželce a naprostá jeho důvěra v její soud, který nebyl nikdy spolehlivým a nikdy také spravedlivým. Carevna posuzovala lidi podle svého osobního cítění a nikdy podle jejich vnitřní hodnoty. Byla bigotní a pověrčivá a její zaujatost pro některé nehodné lidi — z nichž mnohým nemělo býti nikdy dovoleno překročiti prah její domácnosti — natropila mnoho škody a beznadějně kompromitovala dynastii. Velkokníže Pavel, můj manžel, často snažil se zakročiti u ní a u cara, až posléze mu bylo naznačeno, že dobře učiní, když bude držeti jazyk za zuby a nebude se míchati do věcí, které se ho přímo nedotýkají. Pro zakročení toto upadl v takovou nemilost, že neobjevoval se u dvora, leč když bylo to nevyhnutelně nutno. Přes to nepřestal přátelsky cítiti s Mikulášem Druhým.

Když jsme zvěděli, že car má býti vypovězen do Tobolska, velkokníže Pavel zahájil vyjednávání s vládou v zájmu změny tohoto úmyslu; chtěl, aby bylo carovi a jeho rodině dovoleno odstěhovati se do Anglie. Na neštěstí ale tyto snahy neměly výsledku a po nějaké době jsme slyšeli, že car srdečně byl uvítán v Tobolsku, tak že jsme se domýšleli, že v tomto místě mu nemůže býti ublíženo. Později zdálo se, že bude nejlépe zapomenouti na prvý návrh pro veřejný soud s nešťastným monarchou a dovoliti, aby se na něho zapomnělo, poněvadž dosud byla naděje, že bude možno učiniti uspořádání pro jeho odjezd do Evropy přes Japonsko.

Čas od času získávali jsme podrobné zprávy o životě bývalé carské rodiny v Tobolsku. Všechny tyto zprávy naznačovaly, že žijí tu všichni v klidu a spokojenosti, ačkoliv ne v přepychu. Bydleli v dobrém domě, měli slušnou potravu a bylo jim dovoleno, aby četli noviny a získávali dopisy od svých přátel. Mladé velkokněžny, jak zprávy udávaly, vycházely ven za příznivějšího počasí a vyrozuměli jsme, že smířily se se svým osudem a věnují hlavní starost svou péči o matku. Osud těchto čtyřech milých dívek byl předmětem značného zájmu, poněvadž zdálo se příliš těžkým pro tyto čtyři kvetoucí a krásné dívky, vychované v nádheře, aby žily takovým těžkým životem. Nikomu nenapadlo, že hrozí jim jakékoliv nebezpečí. Po té z čista jasna přišla bolševická revoluce! Prozatímní vláda byla svržena spolu se slabochy, kteří ji tvořili. Členové této vlády posláni byli do pevnosti petropavelské, kde měli dostatek času přemýšleti o svém omylu, že země jako Rusko, plná nepokojných živlů, může býti spravována pěknými slovy.

Za nové vlády shledali jsme nad sebou vládu jednotlivců — z nichž většina byla cizího původu a pod cizím vlivem — lidí, kterým na tom pramálo záleželo, co se stane s Ruskem, jenom když budou moci sami se na ruinách jeho obohatiti. Na jednoho idealistu druhu Leninova připadalo sto takových lidí jako Trocký a jeho švakr Apfelbaum. Posléze jmenovaný často nazývá se Zinověvem a přímý vliv na vraždu Mikuláše Druhého a jeho rodiny může býti k němu stopován.

Počátkem dubna roku 1918 velkokníže Pavel, můj manžel, dosud byl vězněn ve Smolném Institutu, kde nalézal se hlavní stan nové sovětské vlády v Petrohradě. Byla jsem s ním v té době a byla nám povolena jistá volnost, které používali jsme k seznámení se s lidmi, kteří nám mohli poskytnouti informace o událostech dne. Jednoho večera uvědomil nás jeden z těchto známých, že vláda, povolivši požadavku vojenských a dělnických deputátův, rozhodla se pohnati cara před soud. Shledali však nemožností takový soud provésti v Tobolsku a nařídili, aby dopraven byl do Jekatěrinburgu v Uralských horách. Toto malé město bylo vždy známo pro krajní politické náhledy a anarchisté a bolševici tu získali více stoupenců než v kterémkoliv jiném místě v Rusku. Tázala jsem se, co se stane s dítkami, a bylo mně řečeno, že zůstanou v Tobolsku s matkou. Zřejmě nebylo úmyslem postaviti před soud také carevnu, ačkoliv toho zasluhovala spíše nežli její manžel, kterého vlastně zavedla do zkázy.

Taková zpráva byla ovšem pobuřující a velkokníže vyslovil obavy, že car nikdy nedostane se živý do Jekatěrinburgu a dostane-li se, že bude tam živ jenom na krátko, poněvadž chátře bude dovoleno, aby vnikla do jeho obydlí a zavraždila ho. Zahájili jsme ihned vyjednávání o jeho propuštění, nabídnuvše bolševikům velký obnos peněžní, dovolí-li, aby Mikuláš Druhý opustil Rusko. — Zprvu se zdálo, že toto vyjednávání bude míti příznivé výsledky. Avšak náhle bylo nám oznámeno, že nic v té věci se nestane, dokud nebude proveden soud. Současně pak uslyšeli jsme překvapující zprávu, že car nebyl dopraven do Jekatěrinburgu sám, nýbrž že byl provázen svojí manželkou a rodinou.

V řídkých intervalech bylo dovoleno mému manželi stýkati se s jedním ze svých přátel, kterého bolševici dosud neuvěznili a jehož prostřednictvím podařilo se mu poslati depeši carovi. Radil mu, aby snažil se získati co nejvíce času odpíráním přijmouti právomoc kteréhokoliv soudu, jmenovaného k vedení přelíčení, a sděli mu, že mezitím budou učiněny pokusy, aby vyrván byl z rukou nepřátel. Nezbývalo tehdy ovšem nic jiného než sledovati vývoj, který denně stával se nebezpečnějším pro všechny.

Byli jsme s to udržovati spojení s některými přáteli v Jekatěrinburgu, kteří čas od času nám posílali zprávy. Tím způsobem jsme se dověděli, že carská rodina těší se dobrému zdraví, ale že ubydlena je nepohodlně a že odpírány jsou jí téměř i životní nezbytnosti. Carevna byla nucena odprodati některé ze svých klenotů, aby mohla opatřiti postelní prádlo pro dcery, které byly do té doby nuceny spáti na podlaze bez jakékoliv přikrývky. Něco z takto získaných peněz vydáno bylo za potraviny, ježto sovětská vláda stanovila pro ně poloviční příděly, poněvadž nevykonávali žádnou ruční práci.

Oklikou, prostřednictvím dopisů, psaných příbuznými Dr. Botkina přátelům do Petrohradu, udržovali jsme se informováni o tom, co děje se s carskou rodinou v tomto vzdáleném sibiřském městě. Tento Dr. Botkin provázel vypovězence od počátku, zdržoval se s nimi a také s nimi zahynul. Dopisy tyto nám sdělovaly různé pověsti a informovaly nás také o hrozbách carské rodině. Carovi bylo vyhrožováno, že čtyři jeho dcery provdány budou za zdravé venkovany, kteří je naučí, jak žíti dle bolševických zásad. V té době nejstarší dcera Olga žádala, aby bylo jí dovoleno vstoupiti do kláštera, ale žádost její byla zamítnuta na tom základě, že republika potřebuje zdravých a silných žen jako je ona, aby daly život dětem po velkých ztrátách za války.

"Tvůj otec zavinil smrt všech těchto mladých mužů a je tvojí povinností pokusiti se odčiniti jeho zločiny," bylo jí řečeno s úsměškem.

Myšlenka na provdání velkokněžen za vojáky a sedláky stala se velice populární mezi členy sovětu. Zinověv, čili Apfelbaum, zvlášť zdál se jeviti v ní veliké potěšení a při jedné návštěvě v mém obydlí mluvil o této věci se zřejmým úmyslem mne vyprovokovati. Snažil se mně naznačiti, že provdání se některé z dcer Mikuláše Druhého za některého z bolševických vůdců zachrání životy celé rodiny a zabezpečí jí spokojený život v budoucnosti. Tehdy dokonce se houževnatě udržovala pověst, že Trocký má v úmyslu opatřiti si rozvod od své ženy, aby mohl se oženiti s jednou z velkokněžen. Osobně jsem této pověsti nevěřila, poněvadž jsem věřila, že paní Trocké postavení manželky diktátora ruské říše se příliš líbí, než aby se ho vzdala bez boje.

Dne 19. července sovět uveřejnil prohlášení, že poprava bývalého cara byla provedena. Asi týden před tím byli jsme informováni, že zvláštní tříčlenná komise, složená z Lipkowského, Weinsteina a Akmolova, kteří všichni těšili se důvěře Lenina a Trockého, byla poslána do Jekatěrinburgu asi se 100 rudých gardistů a čínských kulíů. Účelem této komise bylo udánlivě získati svědectví od cara a jeho manželky před dopravením jich do Moskvy, kde soud s nimi měl se konat. Bylo nám také sděleno, že komise tato byla oprávněna usmrtiti celou rodinu, nalezneme-li důkazy o tom, že podílejí se na nějakém spiknutí k svržení sovětské vlády. Za daných okolností bylo velice snadno učiniti falešné obvinění.

Za tři dny po této strašné zprávě můj manžel byl dopraven do pevnosti petropavlovské, z které o pět měsíců později byl vyveden a zastřelen. Já však nalézala se dosud na svobodě a po návratu tří katů Mikuláše Druhého do Moskvy podařilo se mně zjistiti podrobnosti o hromadné vraždě prostřednictvím přátel.

Tito tři muži dostali se do Jekatěrinburgu dne 17. července. — První den věnován byl poradám s místními sovětskými a bolševickými autoritami. Město v té době bylo ohrožováno Čechoslováky, kteří ve skutečnosti vstoupili do města o několik dní později, ale bylo by snadnou věcí odstraniti carskou rodinu, kdyby tito tři muži chtěli tak učiniti. Avšak tito krvelační revolucionáři rozhodli, že pro bezpečí sovětské republiky je nutno těchto sedm lidí lidí usmrtiti bez soudu, kterého se dostává i tomu nejnebezpečnějšímu zločinci. Snad toto nebezpečí pro sovětskou republiku bylo přeháněno. Těchto sedm lidí málo mohli jí uškodit. Jeden z nich bez bezmocný a beznadějně zmrzačený hoch 14 roků starý; z dívek nejstarší byla dvacet dvě léta a nejmladší šestnáct. A přece tyto děti byly bezohledně usmrceny jako staří zločinci.

Dne 18. července o 9. hodině večerní komisaři vstoupili do místnosti, kde carská rodina byla ubydlena. Lipkowský byl mluvčím a informoval Mikuláše Druhého, že objevili důkazy o spiknutí proti sovětu, o zločinu, který tresce se smrtí, a dle opatření zákona, že on a jeho rodina budou popraveni. Car na to neřekl ani slova a jenom carevna zanaříkala: "Moje děti! Moje děti!" Po té utichla. Dr. Botkin, lékař, který provázel je z Carskoje Sela do sibiřského exilu, protestoval proti tomuto rozhodnutí. Prohlásil, že žádný zákon ani v sovětském Rusku nemůže dovoliti, aby nevinní lidé byli popraveni bez soudu pro přečin, z kterého byli obviněni. Po té Akmolov přiblížil se k lékaři a přidržev revolver k jeho tváři, prohlásil: "Mlčte anebo vás usmrtím na místě!"

Velkokněžna Anastasia, nejmladší z dcer, nerozuměla všemu, co se dělo. Odebrala se ku komisařům a tázala se: "Zabijete také mne? Co jsem vám udělala, že chcete tak učinit?" Komisař ji odstrčil, tak že padla svému otci do náruče. Odsouzeným bylo naznačeno, že mají několik hodin času, aby se připravili na smrt. Za ranního rozbřesku musí býti připraveni. Velkokněžna Olga zeptala se komisařů, jakým způsobem budou usmrceni a když naznačeno bylo jí, že budou zastřeleni, potřásla hlavou a neřekla dalšího slova. Carevna žádala o kněze, avšak nebylo její žádosti vyhověno. Jedinou odpovědí byla urážka, v které učiněna byla zmínka o Rasputinovi.

Můžete si představiti, jak se cítilo těchto sedm lidí a tři jejich služebníci, kteří uvězněni byli v malé světnici, hledíce vstříc smrti, již mohlo předcházeti mučení. Jak dlouhá a zase jak krátká asi zdála se jim tato chvíle, jež dělila je od smrti. Jak asi bylo otci a matce, když vzpomněli, že snad jejich dítky budou usmrceny před jejich očima. Dítky ani si náležitě neuvědomovaly, co je čeká, nejméně nebohý hoch. Ve vedlejší místnosti, jež byla otevřena, nalézal se oddíl rudých gard, který opilýma očima sledoval agonii carské rodiny. O 6. hodině ranní přijely automobily a tři komisaři opětně vstoupili.

Vězňům bylo nařízeno, aby se oblékli do svrchníků a následovali stráže. Před odchodem Olga a Taťana se pomodlily před obrazem. Malý carevič vynesen byl Dr. Botkinem. Deset k smrti odsouzených lidí bylo rychle dopraveno do lesa asi dvanáct mil za Jekatěrinburgem a zde vytaženi z automobilů. Na vyvoleném místě přivázáni byli ke stromům. Car snažil se býti klidným, kdežto carevna dcery se začasto křižovaly, jak připevňovány byly ke stromům. Dr. Botkin pokračoval ve svých marných protestech. Několik ran rychle celou tragedii přivedlo ku konci.

Co stalo se s mrtvolami, je záhadou. Bolševici oznámili, že byly spáleny. Později ale bylo oznámeno, že zavezeny byly do nějakých nepřístupných bažin, což se zdá pravděpodobnější. Tři komisaři téhož večera vrátili se do Moskvy, vezouce s sebou zbylé klenoty carevny, o něž se rozdělili členové sovětské vlády. Vláda nejdříve oznámila, že toliko car byl popraven a že carevna a dítky byly dopraveny do bezpečí. Zpráva ta se brzy ukázala falešnou.

Německí vojáci opouštějí svobodné Gdansko.

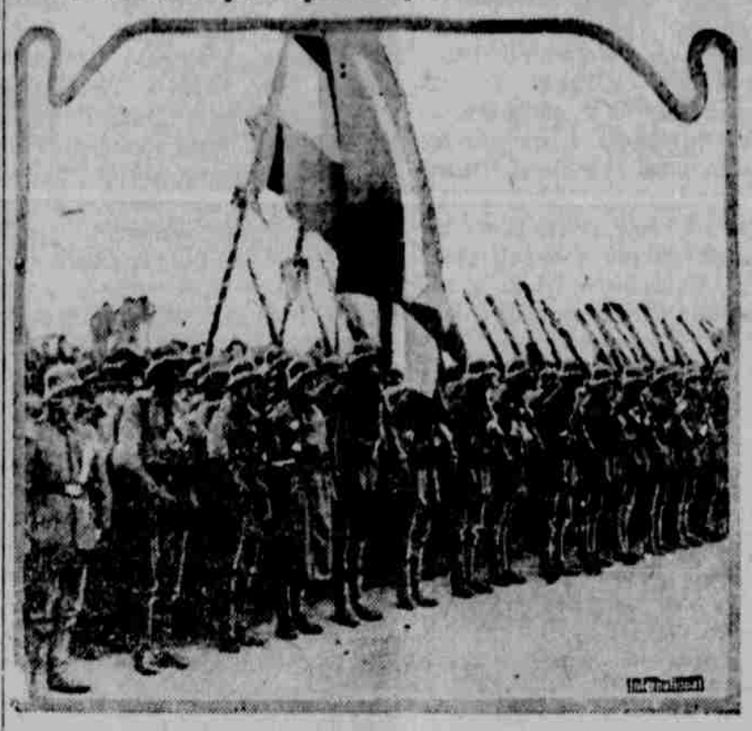

Poslední oddíl německého vojska v Gdansku, pokrytý květinami a s novou vlajkou červeno-bílo-černou, připraven je k odchodu z Gdanska, jež se stalo svobodným městem.

Příprava k vzletu v San Diego.

Američtí námořní aviatikové připravují svoje vodní létadla k vzletu na North Island námořní stanici v San Diego, Cal., největší námořní stanici na západním pobřeží.

REVISE OTÁZKY OBJEVU AMERIKY.

PŘEDPOKLAD každého průměrného Američana, že Kolumbus objevil Ameriku v roce 1492 nepochybně bude zrevidován. Je silně možné, že slovo "objevil" je chybné. Zdá se, že názor jistých historiků, že kontinent náš vlastně objeven byl již na sklonku pátého století budhistickými missionáři, dá se odůvodniti.

Na počátku přítomného století profesor californské university, John Fryer, konal zvláštní pátrání v záležitosti udánlivé časné návštěvy asijských budhistů v Americe a odhalil fakta, uveřejněná v Harper's Encyclopedia v roce 1902, která zdají se nasvědčovati, že tito missionáři byli vlastně skutečnými objeviteli Ameriky.

Nyní přicházejí zprávy z Mexika o nedávném objevu hieroglyfů na základních kamenech pyramid v San Juan Teotihuacan, dvacet sedm mil severovýchodně od Mexiko Města, které jsou značně podobny symbolům, kterých ještě nyní se užívá v čínském jazyku, dle prohlášení Fong Tsiang Kuanga, správce čínského vyslanectví v Mexiko Městě.

Čínský diplomat praví, že slova "slunce," "oko" a "město" dají se snadno zjistiti na nově objevených hieroglyfech. Tento nový nález podporuje theorii profesora Fryera, že čínští missionáři byli v Americe dlouho před Kolumbem. Čínské historické dokumenty také zdají se nasvědčovati tomu, že předpoklad, že Amerika byla vlastně objevena čínskými missionáři, je správný.

Stopy po této návštěvě čínských missionářů nejsou sice četné, avšak dosti jasné, aby omyl byl vyloučen. Stará čínská literatura může také do značné míry sloužiti ku zjištění skutečnosti, že podnikaví missionáři zajeli do nového světa a zde delší domu mezi rudokožci působili. V klassických dílech čínských, historických, zeměpisných i básnických, často činí se zmínka o kontinentě daleko na východ od Číny. Země tato jmenuje se v čínské klassické literatuře Fusang anebo Fusu.

Jsou také záznamy o návštěvě Fusangu v časné historii a ty nalézají se v archivech Liang dynastie. Záznamy tyto prohlášeny byly za autentické slavným čínským historikem, Ma Tuan Linem. V záznamech těchto mluví se o Hui Senovi, rodáku z Cofene či Cabula, kteréžto místo bylo již v dávných dobách střediskem missionářské práce, jako velkém horlivci, který "símě víry pravé" chtěl zanésti i do nových dalekých světů. —

Tento budhistický kněz, jak záznamy sdělují, přišel v roce 499 po Kristu, za panování císaře Yung Yuana, ze země Fusang do King-Čau, kapitolu dynastie Tsi, kterýž nalézal se na řece Yang-Ste. Země v té době nalézala se v plameni revoluce, tak že teprve v roce 502 se mu podařilo dostati se ku dvoru císaře Wu Ti z nové dynastie Liangů. Císař přivítal missionáře jako vyslance ze země Fusang a nařídil jednomu ze čtyř hlavních feudálních pánů, Yu Kie-ovi, aby vyptal se ho na poměry v neznámé zemi a výsledky svého pátrání sepsal.

Hui Šen, dle těchto záznamů, vypravoval, že obyvatelstvo Fusangu nevědělo dříve zcela ničeho o učení budhistickém, avšak za panování čínského císaře Ta Minga z dynastie Sung, čili v roce 458 po Kristu, pět bikšusů, čili budhistických mnichů, z Cabulu, odebralo se do této země, aby hlásalo učení Budhovo a šířilo knihy, jakož i zpodobení velkého zakladatele této víry.

Hui Šen uvádí mnoho podrobností a z nich dá se souditi, že missionáři tito navštívili Pacifické pobřeží a Mexiko hlavně vyvolili za místo svého působení. — Profesor Fryer soudí, že mnohá jména, náboženské zvyky a pověry v Mexiku, Yukatanu a Střední Americe ukazují na asijský vliv. V Mexiku je možno nalézti velké množství stop po budhismu. Sochy, ornamenty, chrámy a pyramidy a nápisy na nich svědčí o tomto asijském vlivu.

Budhova socha nalezena byla v Palenque a ta silně podobá se podobným sochám, jež možno nalézti dosud v Číně. Na valech Palenque nalezena byla vytesaná hlava slona, jež byla symbolem budhistů v Asii. Tato hlava slona sama o sobě je postačitelným důkazem pro tvrzení, že byli tu Asijaté před Evropany, poněvadž v Americe slonů nebylo a není. Aztekové jednomu ze svých bohů dali tvář slona, což také nasvědčuje asijskému vlivu. Byli tudíž Číňané ještě před Kolumbem v Americe, ale jejich objev nové země neměl žádného významu pro dějiny lidstva. Teprve objev Kolumbův měl v důsledku příliv evropské kultury do Ameriky.